

»Livet bliver til, hvor det gror«

En dag bankede døden også på vores dør, - langsomt og forsigtigt, men ubønhørligt. Der var på det tidspunkt fem børn i huset i alderen fra fem til ti år, og det stod os meget klart, at midt i vor egen sorg var det en meget vigtig opgave for os at hjælpe disse børn, så det, de kom til at opleve, blev noget alvorligt, men ikke noget skræmmende.

De kendte og elskede Morfar, havde spøgt og leget med ham så mange gange, og de havde vel også på deres måde registreret, at han blev svagere. "Kan han tåle, at jeg kysser ham til godnat?" hviskede den yngste og omtænksomste en aften med kærlig omhu.

Morfar døde i sit hjem og ikke på et hospital, som så mange gør, og da børnene fik det at vide, forlangte de at se ham. Det fik de også lov til, men for at forberede dem, tog Mormor dem først ind i sin stue. De var vant til, at Mormor lavede små historier til dem, og til denne lejlighed var det en samtale mellem Farmor og barnebarn, hun fortalte dem, for ligesom at komme deres spørgsmål og børnebørn dem og deler dem imellem sig.

"Og min krop ligger nede i jorden og bliver lige så stille til jord igen."

"Men dit hjerte, Farmor, det kommer da op til Gud?"

- Nej, mit hjerte hører med til min krop, og det skal også blive til jord".

"Jamen kærligheden i det, den kommer da op til Gud?"

- "Ja, for kærligheden har jeg jo fået af Gud selv. Men jeg kunne forresten godt tænke mig, at en del af den blev her hos jer".

"Og det levende i dig, det kan da ikke helt forsvinde?"

"Nej, lille Karin, jeg tror heller ikke, at det helt kan forsvinde. Ingen af os kan vist tænke os, at vi holder helt op med at være. Det har alle mennesker til alle tider grublet over. Og i Bibelen står der, at Gud har sagt, at vi skal blive levende igen, ligesom Jesus blev det. Men Gud har ikke fortalt os ret meget om, hvordan det skal gå til.

Det skal nok være en dejlig overraskelse for os. Det er ligesom med julegaverne - vi ved, at vi får noget godt, men vi får ikke på forhånd at vide, hvad det er, Far og Mor har gemt til os. Men ligesom du ikke kan lade være med at spekulere på, hvad det mon er, sådan tænker vi også somme tider på, hvor vi er henne, når vi er døde.

Se, der var engang, da du ikke var til, det var før du blev født. Ja, du var ganske vist til en tid før, for da var du inde i din mors mave. Og før den tid var du på en måde også til som en tanke, en drøm, et ønske i din Fars og Mors sind. Og jeg tror, at førend Far og Mor begyndte at tænke på dig, var du til stede som en tanke i Guds sind. Og Guds tanker kommer der noget smukt og dejligt ud af, - hvis der ikke kommer noget ondt og ødelægger det, han tænkte så godt.

Og jeg forestiller mig også, at når jeg er død, så lever jeg en tid i de menneskers sind, som jeg har kendt. De husker mig og tænker på mig. Men jeg lever navnlig som en tanke i Guds sind, og det er et godt sted at være gemt.

Og engang, når Gud vil det, bliver Guds tanker igen til dejlig virkelighed - en meget bedre virkelighed end den, der er nu. Og til den tid er far, der lå så stille i sin seng og så ud, som om han sov.

Stearinlysene kastede et blidt lys over det hele, og den yngste holdt sin lille hånd op foran hans mund og sagde undrende: "Nej, han trækker ikke vejret mere".

Der var ingen uhygge ved det, det var Morfar, som de kendte og holdt af - og alligevel en helt anden Morfar. De andre børn stod tavse og bare så og så. Bagefter græd de, og den ældste sagde: "Mor, jeg forstod ikke, hvad det betød, da du fortalte mig det".

Og en af de andre sagde: "Er du meget ulykkelig Mor?" - "Ja, det er jeg" - "Så skal jeg nok trøste dig, - men så skal du også trøste mig" - og så brast han i gråd. Men gråd er ikke af det onde og skal ikke hurtigst muligt standses af trøst, for der er noget forløsende og lægende ved en god gråd.

Fra: Ellen Lissner:

"Livet bliver til, hvor det gror"

(Aros).